

אם לא משחקים זה לא משחק

א.
והצעיר ורד וארף ורף
נמרח באויר
מהכסא
אלי
לא צריך לציר את התנועה.

ב.
מעמדי ישר
הנאצים לא יוציאו אותך מכאן
גם אם את גבוהה
בשני ראשים, בארבעה,
על הגב יש לי סימנים
של מחלה קשה
מרחוק
יראו אותי פרחים פרחים
והמבט הזה שלא מוכן להתביש
מהריח המתוק שלו
תראה
על הגב יש לי סימנים

עור ורד ורף
אתה מכרח
אני יודעת שאתה מכרח
לשלח את היד
זה לא משחק? ! זה לא סופרמרקט? !
ובין הירכים שלך חרב ארכה ונוצצת
אפשר למות מזה
אפשר להפך לעשן
אין איפה להתחבא
תוף הגוף מקיא אותי
פרחים פרחים.

ג.
המרוח שבין הפחד לחיים
הוא כל המשחק
אין שם סופרמרקט
שם אוכלים הכל – כשיש
והכל רציני ושקט ומסדר
ואין זכות לחיים
ואין שם יפי.

ד.
עשו אותי כולה
כמו אבן כחלה
שוקעת במים
עמקה עמקה
כמו יער ירק
בולע לתוכו את השבילים
כדי שאהיה מבט ישר וחום
שלא יהפך לעשן
שלא יוכלו לעבר דרכו
כי הוא כל כך כאן.
ועל הגב תלוויים לי מכאובים
שלי ולא שלי, שנדבקו לי
כי לא נוהרתי
ואני צריכה לעמוד ישר
כי אחרת השרשרת חונקת
יותר ויותר את הצנאר.

אילנה יפה רוסאנו

“שינינו לך כמה דברים”

“שינינו לך כמה דברים”
אמר לי בהכנסתי.
נחפזתי לעצצים הפורחים, לדבדבני
הסמק הפורחים מרגבי השעה המחשיכה
בחלונות, עורבים בצפרניהם שרטו עיני
המרחפות, ולא הרגשתי.
עולמי

נח כצמח דק על אדן החלון, חושיו
פקוחים לכדידות שחולפות בחלון, ערמות,
והמחשבה הבוקעת מזרע עצמה
במלה

ארעיות

גופי מת.
חשתי ברטט
לפנות בקר, אבל
הרגלי המשיך אותי עוד כמה זריחות,
כמה שקיעות, כמה משחקי קלפים,
התוכחיות חסרות ערך. לאט
לאט דבקתי בארעיות.
הסתוים שלי, הארעיים, משליכים עלי
ערמות ערמות שפרון.

ערומים

נגש אלי עץ ברחוב
עלים שלו מסרקים, נרדמים,
מחבקים,
פתאם נתפרעו שער עליו, נושר
בחשכות פני, שמלתי,
שינינו ערמים.
כסיתי ערוות במלים,
נתכסה הוא בדממות,
נושקים זה לזה
היינו
רגע

רווח חלון לבן

בין שתי צפרים חצבתי מקום
לנוח. מתרחקות בכחל שמי, עליים
מחשיכים ברוח,
ושלי, אף רוח חלון לבן.
ומבעדו,
העולם כלו חצר אחת.
עשבים, סביוני בר, ופרגים
שמתהבהבים, עמק סמקם,
ומקומי, אף
קמץ מקום, חפץ דממות, רף, ואולי
דבור הוא שנמזג בחרישיות שאון היקום, פתותי
מלים שנשרו שם, מעין
ערפל של גנות, של בדידות
שנובטות בחלונות לבנים שאני עוברת, מעין
לבנים, מעין אני